

Da hun var ophidset, fordi hendes assistenter ikke kunne yde hende kvalificeret assistance, blev hun rasende, fordi overlæge Bisgaard tiltalte hende på et sprog, hun ikke forstod, hvorfor hun til gengæld begyndte at skælde ham ud på græsk, hvorefter hun begyndte at græde. Hun fortalte, at hun ikke rigtig kunne huske, hvordan de egentlig var kommet i gang med operationen, men de var da kommet i gang, og hun havde da også fået sendt den mandlige islandske sygeplejerske bort fra neurokirurgisk operationsafdeling, fordi han efterhånden var blevet så forvirret, at han var mere til skade end gavn, men hun havde haft svært ved at holde gråden tilbage under hele operationen, og den var da også flere gange brudt frem, så nu ville hun bede mig om at foranledige, at hun ikke mere blev sendt på neurokirurgisk afdeling i den korte tid, hun havde tilbage i Odense, for hun var sikker på, at hun ville begynde at græde igen, næste gang hun blev tilkaldt til neurokirurgisk afdeling.

Jeg svarede, at da der jo var meget kort tid, til hun alligevel skulle rejse, kunne vi sikkert nok finde en ordning, som sikrede, at hun ikke mere blev sendt til afd. U, men for en ordens skyld måtte hun hellere først tale med overlæge Jørgensen.

Da jeg regnede med, at overlæge Jørgensen selv ville irettesætte hende og gøre hende eftertrykkeligt opmærksom på, at man ikke kan tillade sig at forlade sygehuset, når man har bunden vagt, undlod jeg med vilje at gøre hende opmærksom på, at hun jo egentlig selv var den, der havde ansvaret for episoden (jeg havde i øvrigt indtryk af, at hun var klar over dette). Jeg nøjedes med at spørge hende, hvorfor hun ikke — som ved tidligere lejligheder, når hun skulle i byen på sin vagt — havde ringet til mig og bedt mig overtage vagten så længe. Jeg husker ikke, om jeg fik noget svar.

Ærbødigst

Henning Vinter-Jensen.

(sign.)

Enslydende skrivelse fremsendt til lægerådet, Odense Amts og Bys Sygehus.

Den almindelige danske Lægeforening, hovedbestyrelsen, København.